

So what!

Stichting Intermobiel zet zich met een positieve insteek in voor en door jongeren met een lichamelijke handicap en/of chronische ziekte. De mensen achter deze stichting werken mee aan de AanZet. Dit keer schrijft Veroni Steentjes, initiatiefneemster en voorzitter van Stichting Intermobiel. Ze heeft sinds haar 12^e Posttraumatische dystrofie en sinds haar 18^e is ze bedlegerig. Ze woont sinds 2004 in Fokus in Arnhem.

Ik bewaak mijn 'eigen doos'!

Over intimiteit in de zorg

Ik heb al jaren verzorging nodig bijvoorbeeld met: douchen, wassen, omkleden en bij de toiletzorg. Dat houdt in dat je je vaak en snel bloot moet geven aan verzorgenden. Als er veel nieuwe verzorgenden komen, moet ik me in één jaar tijd opnieuw aan tig nieuwe verzorgenden blootgeven, maar het is en blijft wel mijn lichaam. Moet ik, omdat ik afhankelijk ben, toestaan dat iedereen mijn bloot lijf en mijn doos mag zien en eraan mag komen? Is het niet zo dat ik bepaal wie aan mijn lichaam en dus aan mijn doos komt en wie niet? Waar is de menselijke waardigheid en eigen regie in dit verhaal?

Wat meespeelt, is dat ik in het verleden te maken heb gehad met ongewenste intimiteiten in de zorg door mannelijke verzorgenden. Ook heb ik opmerkingen gekregen waardoor overduidelijk was dat mijn lichaam tijdens de zorg, meer bekeken werd dan strikt noodzakelijk was. Ik begrijp dat het moeilijk plannen is dat bij mij geen man kan komen voor intieme zorghandelingen. Alleen heb ik ook niet gevraagd om de ongewenste intimiteiten. Moet mijn gevoel genegeerd worden, alleen omdat ik zorg nodig heb en afhankelijk ben? Mag ik met een goede reden nee zeggen tegen een verzorgende? Kan en mag ik zeggen: ik wil niet dat je mijn blote doos ziet en wast? Zou jij jouw doos aan iedereen laten zien? Zou jij op straat je onderbroek naar beneden doen, zodat iedereen het kan zien en het mag aanraken en wassen?

Als je afhankelijk van zorg bent, wordt er zelden gekeken vanuit het cliëntperspectief. Vaak wordt er alleen naar de verzorging, de planning en de verzorgenden gekeken. In mijn ogen zou dat andersom moeten zijn. De basis ligt bij de cliënt die passende en kwalitatieve zorg vraagt en nodig heeft. Ik vind dat de cliënt het uitgangspunt moet zijn, mits er natuurlijk geen idiote en onmogelijke eisen gesteld worden. Intimiteit in de zorg is een onderwerp waar nog veel in te verbeteren is en wat vaak onbesproken en onbegrepen wordt vanuit de cliënt gezien.

Schrijf je graag en wil je je kennis en ervaringen over het hebben van een lichamelijke handicap of chronische ziekte op papier zetten voor lotgenoten, mail dan naar info@intermobiel.com of bezoek www.intermobiel.com